

Chris **CARTER**

NETVOR

AKTUELL

Chris
CARTER

NETVOR

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Netvor

Z anglického originálu An Evil Mind, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon&Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2014 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2022

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Aktuell

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-89873-47-0

Chris
CARTER

NETVOR

AKTUELL

Tento román sa výrazne odlišuje od všetkých mojich predchádzajúcich kníh, a to hlavne tým, že je to môj prvý triler, kde sa prevažná časť zápletky a väčšina postáv zakladajú na skutočných faktoch a ľuďoch, s ktorými som sa stretol počas svojej praxe súdneho psychológa. Len ich mená som z pochopiteľných dôvodov zmenil.

*Rád by som ho venoval všetkým čitateľom,
čo sa prihlásili do súťaže o to, kto sa stane jednou
z obetí v mojom trileri, ktorá prebiehala
vo Veľkej Británii, a zvlášť víťazke
Karen Simpsonovej,
skvelému dievčaťu z južného Walesu.
Dúfam, že si ho užijete.*

Pod'akovanie

Je všeobecne známe, že spisovateľské remeslo sa považuje za samotársku profesiu, ale zistil som, že román nikdy nie je dielom jediného človeka, aj keď má jediného autora.

Moja najúprimnejšia vďaka patrí všetkým neveriteľným ľuďom z britského vydavateľstva Simon & Schuster a mojej redaktorky Jo Dickinsonovej, ktorá svojím ohromným prínosom a cennými radami vdýchla príbehu a postavám v tomto triléri život. A taktiež môjmu jazykovému redaktorovi Ianovi Allenovi za úžasnú prácu a pozornosť, s akou pristupoval k rukopisu.

Vďačnosť, akú prechovávam k Darleymu Andersonovi, najzapálenejšiemu a najvýnimočnejšiemu agentovi, akého si spisovateľ môže priať, sa jednoducho nedá vyjadriť slovami.

Moja neskonala vďaka patrí takisto celému fantastickému tímu nesmierne pracovitých ľudí z literárnej agentúry Darley Anderson Literary Agency.

A nakoniec ďakujem všetkým čitateľom a čitateľkám a každému, kto ma podporuje v písaní od samého začiatku. Bez vás by som nenapísal ani čiarku.

PRVÁ ČASŤ
Ten nepravý

1

„Dobré ráno, šerif. Zdravím, Bobby,“ zvolala spoza pultu bacuľatá hnedovlasá čašnička s malým srdiečkom vytetovaným na ľavom zápästí. Ani sa nemusela pozrieť na hodiny zavesené na stene – vedela, že je krátko po šiestej.

Každú stredu bez výnimky sa šerif Walton a jeho zástupca Bobby Dale zastavili v motoreste U Nory hneď za Wheatlandom v juhovýchodnom Wyomingu, aby si dali svoj koláč. V motoreste U Nory sa vraj pečú tie najlepšie koláče v celom Wyomingu. Každý deň v týždni podľa iného receptu. V stredu sa piekol jablkový koláč so škorickou, ten mal šerif Walton najradšej. Dobre vedel, že prvé plechy vyťahujú z rúry s úderom šiestej a že sa nič nevyrovná chuti čerstvo upečeného koláča.

„Ahoj, Beth,“ odzdravil Bobby, zatiaľ čo si oprašoval dažďovú vodu z bundy a nohavíc. „Poviem ti, tam vonku sa dnes ženía všetci čerti,“ dodal a zatrepal nohou, akoby si ju bol pomočil.

Letné lejaky neboli v juhovýchodnom Wyomingu nič nezvyčajné, ale dnešná ranná búrka bola zatiaľ najsilnejšia za celú sezónu.

„Dobré ráno, Beth,“ pridal pozdrav šerif Walton. Zložil si klo-búk, utrel si vreckovkou tvár aj čelo a letmo sa rozhlíadol po reštaurácii. Dnes ráno, keď vonku besnela divá prietrž mračien, v nej nebolo zďaleka tak rušno ako zvyčajne. Z pätnástich stolov boli obsadené iba tri.

Pri tom, čo stál najbližšie pri dverách, sedeli muž a žena vo veku asi dvadsaťpäť rokov a raňajkovali lievance. Šerif odhadoval, že ten otlčený strieborný Volkswagen Golf, zaparkovaný pred motorestom, patrí im.

Susedný stôl obsadil mohutný spotený chlap s oholenou hlavou, ktorý dozaista vážil aspoň stopäťdesiat kíl. Z fúry jedla, čo mal pred sebou, by sa pokojne nasýtili dvaja, možno aj traja veľmi hladní ľudia.

Za posledným stolom pri okne sedel vysoký sivovlasý muž s huňatými fúziskami v tvare podkovy a s krivým nosom. Predlaktia mal pokryté vyblednutým tetovaním. Bol už po raňajkách, sedel opretý chrbtom o sedačku, pohrával sa so škatuľkou cigariet a tváril sa zadumane, akoby ho čakalo nejaké veľmi ťažké rozhodnutie.

Šerif Walton nepochyboval o tom, že tie dva veľké nákladniaky na parkovisku pred motorestom patria týmto dvom.

Na konci pultu sedel dobre oblečený muž, na pohľad asi štyridsiatnik, pojedal šišku s čokoládovou polevou a zapíjal ju čiernou kávou. Mal krátke vlasy a starostlivo udržiavanú bradu. Listoval v ranných novinách. Tomu určite patrí ten tmavomodrý Ford Taurus, čo zahliadol pred motorestom, usúdil šerif Walton.

„Práve včas,“ mrkla na šerifa Beth. „Pred chvíľkou som ich vytiahla z rúry.“ Nepatrne mykla plecami. „Ale že vám to vôbec hovorím.“

Príjemná vôňa čerstvo upečeného jablkového koláča s troškou škorice sa rýchlo šírila po celej miestnosti.

Šerif Walton sa usmial. „Dáme si ako zvyčajne, Beth,“ povedal a usadil sa k pultu.

„Hneď to bude,“ odvetila Beth a zmizla v kuchyni. Krátko nato sa vrátila s dvoma poriadne veľkými kúskami koláča, dochutenými medovým krémom, z ktorých sa ešte parilo. Na tanieri vyzerali ako stelesnená dokonalosť.

„Uhm...“ ozval sa muž sediaci na druhom konci pultu a nasmelo zdvihol ruku ako žiačik, čo žiada učiteľa o povolenie prehovoriť. „Nezostalo vám tam vzadu z toho koláča ešte niečo?“

„Ale isteže zostalo,“ usmiala sa naňho Beth.

„V tom prípade môžete priniesť jeden kúsok aj mne, prosím?“

„Aj mne,“ zvolal mohutný šofér kamióna od svojho stola a zdvihol ruku. Už teraz si oblizoval pery.

„Ja si ho tiež dám,“ pridala sa muž s podkovovitými fúzmi a schoval škatuľku s cigaretami do vrečka bundy. „Vonia fakt úžasne.“

„A takisto aj úžasne chutí,“ dodala Beth.

„Úžasne je slabé slovo,“ povedal šerif Walton a otočil sa čelom k stolom. „Nevystihuje ho ani zďaleka. Veď uvidíte, keď ho ochutnáte. Budete mať pocit, že ste v raji.“ Náhle udivene vyvalil oči. „Do psej matere!“ hlesol a zoskočil zo stoličky.

Šerifova reakcia prinútila Bobbyho Dala, aby sa rýchlo otočil a nasledoval jeho pohľad. Ponad hlavy dvojice sediacej pri okne vedľa vchodu uvidel čelné reflektory pikapu, ktorý sa rútil priamo na nich. Akoby nad ním šofér dočista stratil kontrolu.

„No doriti!“ zaklial Bobby a okamžite bol aj on na nohách.

Všetci hostia v reštaurácii sa otočili k oknu a onemeli od šoku. Auto sa k nim blížilo ako neriadená strela, nič nenasvedčovalo tomu, že by mienilo odbočiť alebo spomaliť. Do nárazu zostávali dve, možno tri sekundy.

„Všetci sa rýchlo kamsi skryte!“ zreval šerif Walton, ale ani nemusel. Všetci hostia v reštaurácii sa už reflexívne dvíhali od stolov a pratali sa preč od okna. Každému bolo hneď jasné, že pri takejto rýchlosti pikap prejde skleným priečelím ako nôž maslom a zastaví sa až v kuchyni, pričom zničí všetko, čo mu bude stáť v ceste.

V reštaurácii zavládol chaos, miestnosťou sa niesli zúfale výkriky. Bolo očividné, že sa nikto nestihne schovať včas.

KRÁÁÁÁCH-BUM!!!

Ohlušujúci zvuk nárazu pripomínal výbuch, až sa otriasla zem pod nohami.

Šerif Walton vzhliadol prvý. Trvalo mu pár sekúnd, kým si uvedomil, že auto akýmsi zázrakom nevletelo do reštaurácie.

Nechápavý pohľad vystriedali rozpaky.

„Ste všetci v poriadku?“ zvolal, len čo sa spamätal z prvotného šoku, a chvatne sa rozhlíadal po miestnosti.

Zo všetkých možných kútov mu odpovedalo súhlasné mumlanie.

Šerif so zástupcom sa rýchlo pozviechali zo zeme a vybehli von. Ostatní ich nasledovali. Dážď počas niekoľkých posledných minút ešte zosilnel, lialo ako z krhly, viditeľnosť bola horšia než pred chvíľou.

Niekoľko metrov pred priečelím motorestu pikap len úplnou náhodou vletel do hlbokého výmoľa, vďaka čomu sa prudko stočil doľava a tesne minul budovu. Cestou pritom narazil zozadu do tmavomodrého Forda Taurus a nakoniec skončil čelom v prístavbe, kde sa nachádzali toalety a sklad, a úplne ju zdemoloval. Našťastie v nej v tej chvíli nikto nebol.

„Doriti!“ hlesol šerif Walton, srdce mu bilo ako zvon. Zrážka premenila pikap na totálne nepoužiteľný vrak a z prístavby urobila zborenisko.

Šerif sa dostal cez sutiny k autu prvý. Sedel v ňom iba vodič, sivovlasý muž, ktorý vyzeral na šesťdesiat, ale mohol mať pokojne o pár rokov menej alebo viac, ťažko povedať. Šerif Walton ho nepoznal, zato si bol istý, že tento pikap nikdy nevidel jazdiť po Wheatlande. Bol to starý zhrdzavený Chevy 1500 zo začiatku deväťdesiatych rokov, bez airbagov, a hoci mal muž za volantom zapnutý bezpečnostný pás, náraz bol príliš silný. Predok auta aj s motorom boli vtlačené do kabíny. Palubná doska a volant doslova priklincovali vodiča k operadlu sedadla. Tvár mal celú skrvavenú a dorezanú od črepín z rozmláteného čelného skla. Jedna z nich mu prešla hrdlo.

„Dočerta!“ precedil pomedzi zaťaté zuby šerif Walton, postávajúc pri dverách na strane vodiča. Nemusel mu ani nahmatávať pulz, aby vedel, že je po ňom.

„Preboha!“ vykrikla roztraseným hlasom Beth, ktorá stála pár krokov za ním. Šerif sa k nej okamžite otočil a rozpažil ruky.

„Nechod' sem, Beth,“ prikázal jej rázne. „Vráť sa do reštaurácie a zostať tam.“ Skĺzol pohľadom k ostatným návštevníkom motorestu, ktorí sa rýchlo blížili k havarovanému pikapu. „Všetci sa vráťte dnu. To je rozkaz. Teraz sem nikto nesmie ísť, počujete?“

Všetci sa zastavili, ale nikto sa nepoberal späť.

Šerif bleskovo pohľadom našiel svojho zástupcu. Bobby stál až vzadu pri Forde Taurus. V tvári sa mu zračil akýsi zvláštny pohľad, v ktorom sa miešal šok so strachom.

„Bobby!“ zakričal naňho šerif Walton. „Zavolaj záchranku a hasičov. Ihneď!“

Bobby sa ani nepohol.

„Dočerta, Bobby, preber sa! Počul si ma? Upaľuj k vysielacke a urýchlene sem privolaj záchranku a hasičov.“

Bobby však stál ďalej ako prikovaný. Vyzeral, akoby sa mal čochvíľa povracať. Šerif si až vtedy uvedomil, že sa Bobby nepozerala naňho ani na rozmliaždený pikap, ale uprene hľadá na Ford Taurus. Predtým ako auto narazilo do prístavby, drclo zľava do zadného boku Taurusu, pričom sa otvoril kufor.

Bobby sa konečne prebral z tranzu a vytasil zbraň.

„Nikto ani hnúť!“ zreval. Roztrasene mieril raz na jedného, raz na druhého návštevníka motorestu. „Šerif,“ zavolał rozochveným hlasom. „Toto by ste mali vidieť.“

2

O päť dní neskôr Huntington Park, Los Angeles, Kalifornia

Drobná tmavovlasá pokladníčka nablokovala poslednú položku a pozrela na mladíka stojaceho na druhej strane pultu.

„Bude to tridsaťštyri dolárov a šesťdesiatdva centov,“ oznámila vecným tónom.

Muž uložil nákup do tašiek a podal jej kreditnú kartu. Sotva mal viac než dvadsaťjeden rokov.

Pokladníčka prebehla kartou cez terminál a chvíľu počkala. Potom si zľahka zahryzla do spodnej pery a pochybovačne zarezla na mladíka.

„Je mi ľúto, pane, ale vaša karta bola zamietnutá,“ povedala a vrátila mu kreditku.

Muž na ňu zízal, akoby naňho prehovorila neznámym jazykom.

„Čože?“ Skízol pohľadom na kartu, zarazil sa a potom pozrel znova na pokladníčku. „To bude určite nejaký omyl. Som si istý, že na tej karte mi zostal ešte nejaký kredit. Môžete to skúsiť ešte raz? Prosím.“

Pokladníčka mykla plecami a znova prebehla kartou cez terminál.

Nasledovala chvíľka napätia.

„Bohužiaľ, pane,“ povedala pokladnička a vrátila zamietnutú kartu aj druhý raz mužovi. „Čo nejaká iná karta?“

Muž rozpačito vzal kartu a smutne pokrútil hlavou. „Ja inú nemám,“ odvetil zahanbene.

„Ani stravenky?“

Rovnaká odpoveď.

Dievča mlčky čakalo, zatiaľ čo muž si začal prehľadávať vrecká. Podarilo sa mu z nich vyloviť zopár zhúžvaných bankoviek a hrst drobných. Rýchlo ich spočítal a zarazil sa. Ospravedlňujúco pozrel na pokladničku.

„Prepáčte. Chýba mi asi dvadsaťšesť dolárov. Budem tu musieť niečo nechať.“

Prevažnú časť jeho nákupu tvorili veci pre malé dieťa – plienky, dva poháre s detskou výživou, plechovka sušeného mlieka, balíček vlhčených obrúskov a malá tuba masťičky na zapareniny. Zvyšok boli bežné položky – chlieb, mlieko, vajcia, nejaká zelenina, zopár kusov ovocia a polievka v konzerve – samé lacné položky. Muž si ponechal potrebné veci pre bábätko, všetko ostatné vrátil.

„Môžete mi zrátať, koľko to bude teraz?“ spýtal sa pokladničky.

„Nechajte to tak,“ ozval sa muž, čo stál v rade pri pokladnici hneď za ním. Bol vysoký, mal vyšportovanú postavu, peknú tvár s ostro rezanými črtami a láskavé oči. Podal pokladničke dve dvadsaťdolárové bankovky.

Pokladnička naňho nechápavo pozrela.

„Ja to zaplatím,“ dodal a presvedčivo prikývol, potom pozrel na mladíka. „Môžete si ten nákup uložiť späť do tašiek.“

Mladík naňho hľadel ako na zjavenie, nenachádzal slov.

„To je v poriadku, zaplatím to,“ zopakoval vysoký muž a povzbudivo sa naňho usmial. „Netrápte sa tým.“

Mladík tam ďalej stál ako omráčený, pozrel na pokladničku a potom opäť na vysokého muža.

„Ďakujem vám, pane,“ povedal napokon a napriahol ruku. Hlas sa mu zadržával v hrdle, do očí sa mu tislí slzy.

Muž mu podal ruku a upokojujúco naňho pokýval hlavou.

„To bolo to najláskavejšie gesto, aké som tu zažila,“ pozname-

nala pokladnička, keď si mladík pozbieral tašky s nákupom a odišiel. Aj jej sa leskli oči od slz.

Vysoký muž sa na ňu nenútene usmial.

„Myslím to vážne,“ dodala. „Pracujem pri pokladnici v tomto supermarkete už skoro tri roky. Mala som tu veľa ľudí, čo nemali dosť peňazí na zaplatenie, mnohí museli vrátiť tovar, ale ešte nikdy som nezažila, aby niekto urobil to, čo pred chvíľou vy.“

„Každý potrebuje sem-tam trochu pomôcť,“ odvetil muž. „Zato sa človek nemusí hanbiť. Dnes som pomohol ja jemu a ktovie, možno raz on pomôže niekomu druhému.“

Dievča sa usmialo a do očí jej opäť vyhrĺkli slzy. „Máte pravdu, každý z nás občas potrebuje pomoc, ale zvyčajne je len málokto ochotný poskytnúť nám ju. Zvlášť, keď pritom treba siahnuť do vlastného vrečka.“

Muž s ňou mlčky súhlasil.

„Vás som tu už videla,“ podotkla pokladnička, zatiaľ čo blokovala mužov nevelký nákup. Konečná suma bola deväť dolárov a štyridsaťdeväť centov.

„Bývam neďaleko,“ odvetil muž a podal jej desaťdolárovú bankovku.

Na okamih sa zarazila a zadívala sa mu do očí. „Ja som Linda,“ kývla hlavou na svoju menovku a podala mu ruku.

„Robert,“ odvetil muž. „Teší ma.“

„Počujte,“ dodala, keď mu vracala drobné. „Tak mi napadlo... O šiestej sa mi končí zmena. Nezájdeme niekam na kávu, keď bývate tak blízko?“

Muž chvíľu váhal. „To by bolo naozaj milé,“ odvetil nakoniec. „Ale, bohužiaľ, dnes večer odlietam. Moja prvá dovolenka po...“ Zarazil sa a zadumane zvrátil čelo. „Vlastne si ani nepamätám, kedy som mal naposledy dovolenku.“

„Poznám ten pocit,“ povedala trochu sklamane.

Muž pozbieral nákup a pozrel znova na pokladničku.

„A čo keby som vám zavolať, keď sa vrátim? Môžeme na tú kávu zájsť potom.“

Pery sa jej rozťahli do nepatrného úsmevu. „Veľmi rada.“ Chvatne mu načmárala na lístok svoje telefónne číslo.

Len čo muž vyšiel zo supermarketu, zazvonil mu vo vrecku bundy mobil.

„Detektív Robert Hunter, oddelenie vražd,“ ohlásil sa.

„Robert, ste ešte v L. A.?“

Na druhom konci bola kapitánka oddelenia lúpeží a vražd losangeleskej polície Barbara Blakeová. Bola to práve ona, kto pred dvoma dňami prikázal Hunterovi a jeho parťákovi detektívovi Carlosovi Garciovi, aby si po veľmi náročnom a vyčerpávajúcom vyšetrowaní prípadu sériového vraha vzali bezodkladne dvojtýždňové voľno.

„Áno, som,“ odvetil Hunter. „Odlietam dnes večer, šéfka. Prečo?“

„Veľmi nerada to robím, Robert,“ odvetila kapitánka, v hlase jej znela úprimná ľútosť, „ale potrebujem vás u seba.“

„Kedy?“

„Ihneď.“

3

V poludňajšej premávke trvala Hunterovi dvanásťkilometrová cesta z Huntington Parku do ústredia losangeleského policajného zboru v centre Los Angeles čosi vyše trištvrté hodiny.

Oddelenie lúpeží a vražd sídlilo na štvrtom poschodí slávnej budovy policajnej správy na Západnej Prvej a tvoril ho veľký otvorený priestor zaprataný stolmi detektívov – neoddeľovali ich od seba nijaké vetché priečky ani nezmyselné čiary na podlahe, ktoré by vymedzovali pracovnú plochu. Celé podlažie pripomínalo pouličné trhovisko v nedeľu ráno, všade samý pohyb, šum a krik, ktorý sa ozýval zo všetkých kútov.

Kancelária kapitánky Blakeovej bola až na druhom konci oddelenia. Dvere mala zatvorené – čo vzhľadom na nikdy neutíchajúci hluk nebolo nič nezvyčajné –, ale stiahnuté žalúzie na veľkej presklenej stene bezpochyby neveštili nič dobré.

Hunter zvolna kľučkoval medzi kolegami a ich pracovnými stolmi.

„No nie, čo ty tu ešte robíš, Robert?“ spýtal sa ho detektív Perez. Odlepil oči od obrazovky počítača práve vo chvíli, keď sa Hunter predieral uličkou medzi Perezovým a Hendersonovým stolom. „Myslel som si, že máš dovolenku.“

Hunter prikývol. „Veď aj mám. Večer odlietam. Len som si prišiel ešte trochu pokecať so šéfkou.“